

ԱՄԱՆՈՐԻ ՊԱՏԳԱՄ(°)

Հիմն էանք, եւ արդ օտ եղիւ ամենայն
(Բ. ԿՈՐՆԹ. Ե. 17)

Սիրելի հաւատացեալներ,

Այս խօսքը Պողոս առաքելին մէկ պատգամն է, որ Սեդ Տարուան սեմին քրիստոնէական կեանքի նորոգութեան պէտքը կը շեշտէ։ Այսօր Նոթ Տարի է։ Հին տարին անցաւ թիւ տարիներուն նման եւ թաղուեցաւ յաւիտեանակոնութեան գիրկը։ Ժամանակը, սիրելիներ, գոգար չունի, կ'ընթանայ անընդհատ։

Տարիները բնառ կանգ չեն առներ։ Հին ժողովն կը սահի աւ կ'որակութեալ նայ, նորը կու գայ ու կ'ողջունէ մեզ ամէն առաւել նոր ժառանգ արեւին նման։

Այսօր տարի մըն ալ կը բարդուի մեր առօրեայ կեանքին վրայ։ Անշուշտ նոր ու անորոշ տարի մը։ Արդեօք պիտի ըլլա՞նք ան մեզի համար բարեքեր տարի մը, նոր յայտնու աղեւծագ մը։ Չենք գիտեր թէ ապագան ինչ վերապահած է մեզմէ իւրաքանչիւրին համար, սերտութիւն թէ վիշտ, յաղորդութիւն թէ յուսախաբուութիւն, վերնիջ թէ անկում։

Հանրայայտ իրողութիւն մըն է անորոշութիւնը ապագային։ Կրնայ նոր տարին իր 365 օրերով մեզ չպատկանիլ։ Ան կրնայ պարփակել նաեւ մարդկութեան համար հակառակորդան նշանակութիւն ունեցող եղելութիւններ։

Այսօր, մարդկութիւնը ժամանակի պատմելչին վրայ կիցած, հանգիստեալը կ'ըլլայ երկուս մեծ իրողութիւններու։ Մէկը անցնող՝ իսկ միւսը գալիք տարին է։ Առաջինին բաժանումը մեզ չի հետաքրքրեր եւ ոչ ալ կը յուզէ, ոչ ալ առարկայ կ'ըլլայ մեր անմիջական ուշադրութեան։ Յետաւի իրողութիւն մըն է այն։

Բայց անոնք, որոնք անցնող տարւոյ ընթացքին բնեցան յաշտարաւ յաջողութիւններ, աղերսաբարէն պիտի ժողովան զաւն եւ իրենց յաւաժմաւ աչքերը

պիտի ուղղեն արշալոյսին նոր տարուան, որ իր նախորդներուն նման ունի էրապուրի խոստումը արեւա օրերու։

Ինչպէս որ ամէն տարի նոյնն է իր ծագումով եւ վախճանով, այնպէս ալ նոյնն են մարդիկ ժամանակի մասին ունեցած իրենց ըմբռնումով։

Ամէնքս ալ վստահօրէն գիտենք թէ մեկնող տարին այլեւս մերը չէ եւ մեզի չի պատկանիր։

Կրնայ ըլլալ որ մեր նախորդութիւնները վերածուին յաղորդութիւններու, անտեսուած արժէքները գնահատուին, կորսուած հարստութիւնները վերստացուին, քայքայուած առողջութիւնները բարելուսուին, բայց աւա՞ղ, կորսուած ժամանակը ընդմիջ կորսուած է, եւ քայքայ-նակապէս կարելի չէ փոխարինել զայն ուրիշ արեւ արժէքով։

Այսօր մեր կեանքին ամենազօր Տէրը կը փակէ մեր անցեալի գերքը եւ կը բառնայ մեր առջի ապագայի նոր գերքը։

Ձեզ կը հարցնեմ, սիրելի հաւատացեալներ, արդեօք ի՞նչ պիտի գրէք 365 էջերէ բաղկացած այս նոր մատեանին մէջ, որ 1982 ամսուը կը կրէ։

Արդեօք պիտի ջնջե՞նք ինչէն ժառանգուած մեղքերը թէ յաւելու մեղքեր պիտի բարդենք անոնց վրայ, Արդեօք Աստուծոյ ոյ՞րը պիտի առաջնորդէ մեզ թէ մեղքի բռնակալին քմահաճ հրամանը։

Նոր Տարին առօրեայի մեր գծուարին պայծարին մէջ մարտահրաւէր մըն է, մաքառելու համար մեղքին ու չարիքին դէմ, լրիւ գիտակցութեամբ ու անթերի կատարմամբ մեր պարտականութիւնը։

Իրական քրիստոնեան գիտէ գիւրաւ զանազանի պատրանքը ճշմարտութեանէն։ Վստահօրէն գիտէ թէ ամէն նոր տարի քալ մը կը մտեցնէ զինք գերեզմանին։

Քրիստոսի նաեւ քալող քարեղբայր հաւատացեալը միշտ կը նորոգուի մատնուեցնելով, կը վերածնի նոր կեանքով ու մօային նոր հորիզոններով։

Ամանորին մեզի բերած պատգամն է տարին՝ լաւ սկսիլ, լաւ շարունակել ու լաւ վերջացնել, աստուծուած նոր յայտնէրով, նոր ներշնչումներով, նոր գաղափարով, նորեւեթով, նորագոյն օրով ու հոգիով։

(°) Փարզ՝ խոսուած Ս. Յակոբեանց Մար Տափարի թեմէ, Նոր Յաւում անաթոլիական։

Ս. ԳՐԱԿԱՆ

Ծ Ն Ո Ւ Ն Դ Տ Ե Ա Ռ Ն

Այդ տարին Հրէաստանի ձմեռը մեղմ անցաւ: Տէրը աշնանավերջին իր արաբածինբու բարիքին համար զրկած էր իր բարերար անձրեւը հողերուն ծոցը պառկող հունտերուն ու սերմերուն, ու հիմա բարի արեւ մը, խախտնամութեան աչքին պէս, իր գաղջ հառաքյալներով, լոյս ու բարիք կը բաշխէր ամենուրեք:

Ձմեռնամուտէն քիչ ետք, Հոռմէական հայաբնութեան մեծագոր գահակալը՝ Օգոստոս, խոհուն վարչագէտ ու քանակով քաշուած գիծերու մարդ, հրաման հարձակէր ընդհանուր մարդկանմարի: Ընդարձակածաւալ իր տէրազինեան սահմաններուն մէջ բնակող և համադոյքի գրեթէ բոլոր ցեղերէն բաղկացած մարդերը — արու թէ էգ — պէտք է որ անձամբ ներկայանային իրենց պատկանած ազգատոհմի կեդրոնական քաղաքը և հոն արձանագրուէին իբրեւ օրինակով քաղաքացիները աշխարհաստան տէրութեան:

Մարիամ իր խօսեցեալին հետ կը բաժնէր տաժանքը Գալիլիայէն Յուդայաստանի սիւրբ երկարող խնւդիէն կատարուած երկարատեւ ճամբորդութեան: Իր արգանդին մէջ սաղմուտորուած ու մօտ օրէն իր աչքերը աշխարհի լոյսին թանալու պատրաստուող առտուածային երախան կը բազմապատկէր խոնջէնքը վտիտ՝ իր սրունգներուն: Երկուքն ալ

Դաւթի ցեղէն, որ ընտրեալագոյնը կը համարուէր իսրայէլի որդիներուն կողմէ, կ'աղղուէին դէպի Բեթղեէմ, Քաղաքը Դաւթին, որուն սարահարթներուն ու լեռնաշխարհներուն իր հորը հօտերը արածեր էր դարեր առաջ Սաղմոսերգու մեծ թագաւորն ու Վաստուածաւայրն մարգարէն:

Երեք գիշեր, ճամբորդին, ժողովուրդն անձամբու բերաններու նման բացուած քաղաքները իջևանը եղան երանելի աւալին: Բախտակից համաքաղաքացիներ նոյն վայրը ընտրած էին գիշերելու:

Մօտալուռ մայրութեան սարսուռը վտարկած էր բոլոր բլիշինները Մարիամի էութեան: Գուշի ու հանգիստի պահներուն՝ քաղցր կրկներեոյթի մը պէս իր մօտժուծի հորիզոնին վրայ կը բացիփռէր քաղաքը, իր Միածինէն իրեն գալիք բոլոր փառքին — որուն համար անվերջ սերունդներ ետանի պիտի կարդային իրեն աւալիտին հակադիր հասանքներով: Կիսախօսի իր աչքերուն առջևէն չէր հեռանար տեսիլքը աւետարներ հրեշտակին: Եր հիմնական յեղաշրջում մը բերած էր իր կեանքին մէջ, փոխելով անոր հունը: Մեղքերէն ազատագրուած իր հոգին կը յորդէր սահային պայծառութեամբն ու մօլորութեամբը ամպաղերը հորիզոնին:

Երբ Յովսէփ և Մարիամ յոգնանալաւ ու մօտեցաւ հասան Բեթղեէմ, քաղաքը խճողուած դառն անօրինակ ու խախտաբղէտ քաղաքութեամբ: Հոն էին, երկրի բոլոր գաւառներէն մէկակողուած, մեծատունն ու շինականը, խառակքոն Փարիսեցիին ու կոկոզավիդ Սաղուկեցիին, հէլլէնն ու հեթանոսը Ամենքն ալ ահապարտ էին, մանաւանդ կրօնամոլ դասակարգը հրէից, ժողովուրդ շարաթափերէն իրենց ընտանեկան յարկէն և սինակոզէն հեռու չմնալու մտաւախութեամբ:

Յիշենալ ամուրի ի դուր թակելէ ետք դռները քաղաքի թիւով սահմանափակ իջևաններուն և ապառիչ թափառումներէ յետոյ, ազատասան դաւաճալաքին արեւելակողմը պատուող ցած ու խոնաւ ալիքի մը մէջ, որ կը ծառայէր նոյն ժամանակ իբրեւ մուր կենդանեաց, Հոն էին դառն ու ուրիշ, նորթն ու քուրակը պատն ու շորին, որոնց արիւնքած նայուածքներէ

Կեցած Նոր Տարուան սեմին, սրտաւ փինս կը շնորհաւորեմ ձեզ ու կը մաղթեմ բոլորիդ նըշանիկ և բեղուն տարի մը: Եկեցուն նստուածահանոյ արարքներով ու քրիստոնէական լուսաբերութեամբ ինչպէս, ապրիք խաղաղ ու յարատեւէք ձեր քրիստոնէական պարտականութիւններուն մէջ: Ամէն:

Ռոմիէն ՎՐԳ. ՅԱՎԱԿԱՄԵԱՆ